

GARABANDAL NIEUWSBRIEF

Nr. 3 April 2000 Een uitgave van de **St. Garabandal Centrum Nederland**.

Postbus 271, 2280 AG Rijswijk. K.v.K. 27184198 Email: maryann@casema.net. www.mediaport/~maryann/
garabandal Tel. 06-20445819 - Rek. 55.94.77.716 België: 750-9537643-82. Redactie en Pelgrimsvervoer:

Wim Langeveld. J.P. Gouverneurlaan 43, 2171 ES Sassenheim. Tel 0252-214191 - Rek. 3572.31.678

Rie van der Ven Fonds 3572.12.959 (voor minder draagkrachtige zieken en pelgrims)

VOORWOORD.

Beste Lezers,

Op de allereerste plaats willen wij al degenen bedanken die ons bemoedigd hebben met hun positieve reacties bij het verschijnen van de Nieuwsbrief. En ook voor de geldelijke steun welke wij van vele van U mochten ontvangen. Ook van onze Belgische vrienden. Daardoor zijn wij in staat om voorlopig veer enige Nieuwsbrieven te laten verschijnen.

Wij zullen ons uiterste best doen dat U de juiste informatie onder ogen krijgt aangaande Garabandal. Dat vergt veel gebed en waakzaamheid. Veel lezen van tijdschriften en boeken. Corresponderen. Maar bovenal een grote liefde voor de waarheid. Als er punten zijn die negatief voor Garabandal uitvallen, dan mogen wij dat niet verdoezelen. Ter wille van de waarheid is alle lectuur in de vorm van boeken, tijdschriften, folders enz. van harte welkom. Onkosten worden uiteraard vergoed.

In dit nummer publiceren wij een zeer belangwekkend vraaggesprek van de Franse pastoor Alfred Combe met één van de vorige bisschoppen van Leiria in Portugal, Mgr. Joao Pereira Venancio, die op 2 Aug. 1985 is heengegaan.

Daar Fatima onder het bisdom Leiria valt, was ook deze bisschop nauw betrokken met Fatima. Onder zijn verantwoordelijkheid werd het z.g. "Derde Geheim" naar Rome gebracht.

Pastoor Alfred Combe z.g. was vroeger pastoor in Chazay d'Azergues bij Lyon. Tijdens de tweede wereldoorlog zat hij het Franse verzet. En na de oorlog kreeg hij voor zijn heldhaftig optreden het z.g. "Croix de Guerre avec Palme".

Hij was een toegewijd vereerder van O.L. Vrouw van Fatima. Wier beeltenis hij de eerste jaren na de tweede wereldoorlog in vele Franse parochies bracht. En deden zich met de begeleidende gebedsacties vele opzienbare bekeringen voor.

Via Franse priester-vrienden werd hij op de hoogte gebracht van de bovennatuurlijke gebeurtenissen in Garabandal. Tot aan zijn dood (24 Febr 1993 in de leeftijd 82 jaar.) heeft hij de Boodschap van Garabandal in Frankrijk verspreid.

INHOUD:

- ▶ Voorwoord.
- ▶ Garabandal de up to date van Fatima. (Mgr. Venancio.)
- ▶ Garabandal vanaf het begin.
- ▶ Wie was Rie van der Ven?
- ▶ Informatie.

Wie was Rie van der Ven ?

zullen vele van u zich afvragen, als ze lezen over het z.g. Rie van der Ven fonds. Een korte levensbeschrijving over onze dappere Rie die op bijna zeventig jarige leeftijd op 7 jan. 1988 in Noordwijk overleed.

Garabandal vanaf het begin.

Een uitgebreide vervolg-serie over de gebeurtenissen in Garabandal vanaf 18 Juni Eerste aflevering: 18 Juni tot 2 Juli 1961

De Aartsengel St. Michaël verschijnt

Tot slot ons Informatie hoekje.

De Boodschappen van Garabandal

18 Oktober 1961 - Deze Boodschap bevestigde dat het belangrijk is veel offers te brengen en boete te doen en vaak het **H. Sacrament** te bezoeken. Als eerste punt werd gezegd dat de mensen goed moesten leven en als ze dat niet deden, zouden ze daarvoor een zware straf over zich afroepen. Er werd gewaarschuwd dat de beker steeds voller raakte en dat, wanneer de mensen niet veranderden deze straf niet meer te vermijden is.

18 Juni 1965 - Bij monde van de Aartsengel Michaël klaagde O.L. Vrouw dat haar eerste boodschap niet serieus genomen was en zij waarschuwde dat dit haar laatste Boodschap zou zijn. Ze zei dat de beker die eerst steeds voller raakte, nu aan het overlopen was. Zij deelde mede, dat veel priesters, bisschoppen en kardinalen op de weg van het verloren gingen en vele gelovigen met zich meenamen.

Zij betreurde het dat steeds **minder** belang werd gehecht aan de **H. Eucharistie**.

Ze zei dat we Gods toorn door onze inspanningen van ons af zouden wenden als we in oprechtheid er om vroegen, onze verzoeken zouden worden ingewilligd.

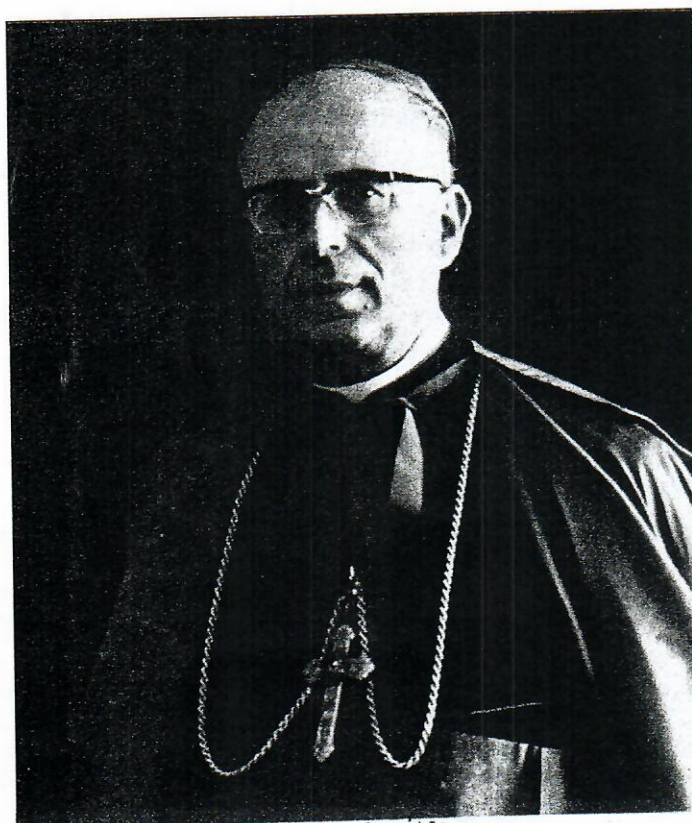
Haar laatste woorden waren een aansporing om meer offers te brengen en het **lijden van Jezus te overwegen**.

GARABANDAL DE UP TO DATE VAN FATIMA

Een Gedenkwaardig Interview met een Groot Bisschop over Garabandal

*Geleid door Pastoor Alfred Combe z.g., vroegere promotor
van de Franse Garabandal beweging*

Zijne Excellentie, Joao Pereira Venancio, Bisschop van Leiria, Portugal, werd op 2 augustus 1985 naar God teruggeroepen. Hij was een groot Bisschop, wiens faam voor altijd te danken is aan zijn relatie met Fatima. Onder zijn bisschoppelijke verantwoordelijkheid werd het 'derde geheim van Fatima' naar Rome gebracht. Zeer bekend om zijn diepe vroomheid, had hij vaak het privilege om met Zr. Lucia te spreken, de enige overlevende zieneres van de verschijningen van Maria in Fatima.

*A los Corazones unidos,
San. y San. Patrick Keena,
Con mucho cariño,
Que el Corazon Inmaculado de Maria,
sea su refugio y Camino para Dios,
+ Juan, Antegun Obispo de Leiria*

Bij de foto. Bisschop Venancio gaf Conchita als herinnering dit formele portret met het opschrift: *Aan mijn beste vrienden, de Hr. en Mw. Patrick Keena, met diepe genegenheid. Moge het Onbevlekt Hart van Maria uw toevlucht en weg naar God zijn". (getekend) à Juan, l. vroegere bisschop van Leiria.*

Op 21 juli 1983, terwijl ik een groep pelgrims uit Saint-Etienne, Frankrijk, vergezelde naar Fatima, had ik het genoegen om ontvangen te worden door Bisschop Venancio en een lang privé-gesprek met hem

te hebben. Ik kan dit onvergetelijke interview nu publiceren, maar er zijn een paar dingen, die op voorhand vermeld moeten worden.

Allereerst, mijn eerste ontmoeting met deze heilige bisschop, waarover ik later zal spreken, vond plaats op in het Bisschoppelijk paleis in Leiria in 1961.

Ten tweede wist ik dat hij bij gelegenheid van twee reizen naar de Verenigde Staten, tweemaal Conchita had bezocht, de voornaamste zieneres van Garabandal, die sinds haar huwelijk (in 1973) in New York woont. Deze bezoeken waren geen toeval, want Conchita was goed bekend bij Zr. Lucia.

Ten derde een belangrijk détail: Ik droeg aan mijn rechter hand een ring, die de grote apostel van Garabandal, Joey Lomangino, mij in 1977 had gegeven toen ik New York bezocht. Hij had hetzelfde geschenk aan Conchita gegeven en aan een paar priesters en leken, allemaal werkers voor de Gezegende Maagd, als teken van onze 'gemeenschap' en samenwerking in het verspreiden van de boodschap van Onze Lieve Vrouw.

Pastoor Combe: "Excellentie, u heeft erin toegestemd mij deze privé-audiëntie toe te staan. Ik ben u hoogst erkentelijk. Dit is onze tweede ontmoeting."

Bisschop Venancio: "Beste Pastoor, mijn geheugen laat mij in de steek. Zou u het eens willen opfrissen?"

Pastoor C.: "De eerste was in 1961. Ik was uit Frankrijk gekomen om u te smeken om een beeld van Onze Lieve Vrouw van Fatima voor het grote Frans-Portugese Festival, dat ik dat jaar aan het organiseren was in het district Lyon, een gebeurtenis die een daverende invloed had op de hele regio, omdat de groep meer dan 10.000 mensen bevatte."

Bisschop: "Ik herinner me dat precies. Ik gaf u een speciaal gezegend beeld, Één van de vier die de 'Reis van de Vrede' na de Tweede Wereldoorlog gemaakt hadden. Op die Dag van Aanbidding stuurde ik de Rector van het Heiligdom van Fatima naar u toe met de opdracht om u dat beeld van Onze Lieve Vrouw te geven. Bij zijn terugkomst uit Frankrijk vertelde hij mij over deze grote en schitterende Frans-Portugese festiviteiten, de esthetische kwaliteit en het religieuze programma, wat een geweldige indruk op hem hadden gemaakt."

Pastoor C.: "Maar al dit succes, Excellentie, kwam door Gods genade en het resultaat van uw welwillendheid. Wist u dat dit beeld van Onze Lieve Vrouw van Fatima de 'drager' was van veel geestelijke en tijdelijke zegeningen? Het wordt momenteel nog steeds vereerd in mijn privé-kerk."

Wat betreft onze tweede ontmoeting, dat was hier ver vandaan en slechts op foto's, in het huis van een jonge vrouw die u in New York heeft bezocht. Ik zag u op foto's met haar man en kinderen. Zij was iemand die Zuster Lucia kende."

Bisschop: (zonder aarzeling) "In het huis van Conchita van Garabandal, ja. Beste Pastoor, ik heb gezien dat u aan uw vinger een ring draagt, die mij meer vertelt dan u beseft. Trouwens om u de waarheid te zeggen, ging ik inderdaad Conchita in New York bezoeken. Ik was verrukt tijdens de uren, die ik bij haar thuis met haar gezin doorbracht. En, ik zal u iets zeggen. Zij kreeg de ontroerende gedachte om de ring van haar vinger te nemen - dezelfde die u draagt - en haar aan mij te geven,

terwijl zij zei: "Excellentie, ik geef deze aan u, maar alleen tot uw dood." Ik nam haar aan en ik droeg haar, net als u, door de jaren heen naast mijn bisschopsring. Zoals u zich kunt voorstellen, wekte dit eindeloze speculatie - ook niet altijd even discreet - zelfs van de kant van enkele van mijn medebisschoppen. Ik droeg die ring tot dit jaar (1983). Maar, omdat ik gevorderd in leeftijd ben, wilde ik dat die ring voor mijn dood naar de eigenaar terugging. Daarom stuurde ik de ring een aantal weken geleden terug naar Conchita, met een bedankbrief en mijn meest hartelijke zegen."

Pastoor C.: "Excellentie, wat u mij verteld heeft komt als

Pastoor Combe met het pelgrimsbeeld van de H. Maagd dat hem geschonken was door Bisschop Venancio.

een nieuwe onthulling en ik dank u, dat u mij daarvan deelgenoot heeft gemaakt."

Bisschop: "Mijn beste Pastoor, dan bent u dus de Franse priester, die werkt om de Boodschap van de verschijningen van Onze Lieve Vrouw van de Berg Karmel in Garabandal in Spanje te verspreiden?"

Pastoor C.: "Ja, Excellentie en om die reden heb ik het genoeg om u vandaag te ontmoeten."

Toen, beste lezers

en vrienden, gebeurde zoiets onverwachts, zo verbaazends, dat ik aarzel om het te vertellen. Niettemin moet ik het in eenvoud zeggen: Bisschop J. Venancio Pereira stond op en knielde aan mijn voeten. Toen nam hij mijn handen in de zijne en terwijl hij mij recht in de ogen keek zei hij:

"Gezegend zij u en dank u beste Pastoor, voor het prachtige apostolisch werk wat u doet voor Onze Lieve Vrouw van de Berg Karmel van Garabandal."

Toen ging de Bisschop weer zitten, terwijl hij mij aankeek.

Pastoor C.: "Ik ben verbijsterd door uw geste, Bisschop, maar erg gelukkig met uw woorden; niet voor mijzelf maar voor de Boodschap van Garabandal."

Bisschop: "Deze boodschap, gegeven door de Gezegende Maagd Maria in Garabandal is dezelfde die in Fatima gegeven is, maar aangepast voor onze tijd."

Pastoor C.: "Ik heb dat altijd zo gedacht, Excellentie, maar u benadrukt het woord 'aangepast'. Kunt u dat toelichten?"

Bisschop: "Het is heel eenvoudig. In 1917 in Fatima waarschuwde de Gezegende maagd Maria ons niet voor de crisis, die ons nu ernstig in het hart van de Kerk treft: de crisis over de geloofsleer, de catechismus, de moraal, de liturgie, de discipline, het priesterschap en het

religieuze leven enz., en de daaruit resulterende grote verwarring van de gelovigen. Waarom? Omdat er in 1917 geen reden was om ons voor deze gevaren te waarschuwen. In feite was de situatie, wat de bovengenoemde punten betreft, vrij normaal, zo niet perfect. Denk er eens aan hoe het in die tijd was:

De Eucharistische vroomheid, Mariadevotie, het Christelijk zondebesef, het veelvuldig ontvangen van het Sacrament van de Biecht, de Liturgie, de trouw aan de Paus als opvolger van Petrus.

"Deze boodschap, gegeven door de Gezegende Maagd Maria in Garabandal is dezelfde die gegeven werd in Fatima, maar aangepast voor onze tijd."

In Garabandal was de situatie in 1961 en daarna volslagen anders. Wij zagen de dreigende grote gevaren niet. Maar de Gezegende Maagd Maria zag ze wel. En omdat zij Moeder en Profeet is, kwam zij naar dit kleine Spaanse dorp om ons een expliciete waarschuwing te geven en om ons nogmaals op te roepen tot gebed, offer, de biecht en bekering.

Met andere woorden, in Garabandal kwam zij om haar Boodschap van Fatima voor de Kerk van vandaag aan te passen."

Pastoor C.: "Conchita van Garabandal heeft vaak gezegd dat de Boodschap van Onze Lieve Vrouw van de Berg Karmel een 'Boodschap van Redding' was. Wij kunnen daarom toevoegen 'Boodschap van Redding voor onze tijd' Bisschop: "Dat is voor mij zonneklaar."

Pastoor C.: "Wat u zegt over de crises en de daaruit ontstane verwarring in het eigen hart van de Kerk doet mij denken aan iets wat iemand anders eens zei, een groot theoloog, Pater Lucio Rodrigo, Emeritus Rector van het oude Bisschoppelijke Seminarie in Comillas van het Bisdom van Santander. Na de verschijningen van Garabandal, rond 1967, maakte ik kennis met deze Jezuïet en wij werden grote vrienden. Eens zei hij tegen mij: *"In Garabandal heeft de Gezegende Maagd een crisis onder de priesters en verwarring in de Kerk voorgezgd. Deze profetie is helaas werkelijkheid geworden, met een omvang, een gewicht en een snelheid, die niemand in dat kleine dorp had kunnen voorzien. Zelfs wij theologen met onze uitgebreide kennis hadden niet de minste verdenking."* En deze vooraanstaande theoloog voegde daaraan toe: "Voor mij was dat alleen al voldoende bewijs dat de Boodschap van Garabandal van bovennatuurlijke oorsprong was."

Bisschop: "Dat is gerechtvaardigd en zeer verhelderend, hoewel het Garabandal niet ontbreekt aan andere bewijzen van geloofwaardigheid, zoals u weet. Maar vertel me nu eens, beste Pastoor, hebt u nog recent nieuws gehoord van Conchita en haar vrienden? Kunt u mij vertellen hoe naar uw mening de Bisschop van Santander en Rome denken over Garabandal?"

Wat dit punt aangaat, maakte ik deze vermaarde prelaat het beetje nieuws wat ik had bekend. Ik zal dit hier niet vermelden omdat het nieuws gedateerd is. Daarnaast zou ik namen moeten noemen van mensen die

nog in leven zijn en door dat te doen zouden de grenzen van de discretie worden overschreden. Hier volgt hoe ons gesprek eindigde.

Pastoor C.: Ik dank u zeer oprecht, Excellentie, dat u mij dit interview heeft toegestaan. Ik zal uw woorden in mijn hart bewaren als een bron van vreugde en vrede. Zou ik u, voordat ik afscheid neem, nog een gunst mogen vragen, en wel uw zegen voor mijzelf en voor mijn groep Franse pelgrims?

Bisschop: Met heel mijn hart, beste pastoor. Eerst voor u, daarna voor uw groep.

Ik knielde voor de Bisschop en hij gaf mij zijn zegen. Terwijl ik opstond zei ik: "Dank u, Excellentie."

Bisschop: Wat de zegen voor uw groep betreft, uzelf zult die geven in mijn naam. Ik geef u een speciale toestemming. Ik machtig u om in mijn naam mijn bisschoppelijke zegen te geven aan uw groep. In ruil daarvoor wil ik de uwe ontvangen.

Ik had tot op zekere hoogte bedenkingen. Echter op aandringen van de Bisschop (die al voor mij aan het knielen was) gaf ik toe. En zo gebeurde het, dat ik met grote emotie, met heel mijn hart, deze grote en heilige eminente Bisschop van Fatima zegende. Wat een gedenkwaardig interview! Ik verklaar voor God, dat dit verslag nauwkeurig en getrouw is weergegeven.

Ik draag dit op aan alle goede werkers van Onze Lieve Vrouw van de Berg Karmel om zowel hen als alle bisschoppen en priesters van de Kerk te bemoedigen.

Met dank vertaald door Mw M.H. uit Voorschoten. Alfred Combe.

GARABANDAL VANAF HET BEGIN

Het dorp

Garabandal is een bergdorpje van ongeveer 300 zielen in het prachtige Cantabrisch Gebergte in Nrd. Spanje. Het ligt 20 km van de Picos de Europa, een vermaard randgebergte met ongerept natuurschoon. Ruim 80 KM van de hoofdstad Santander in de gelijknamige provincie. Stille en afzondering zijn kenmerkend voor dit gebied. Van massaal toerisme is geen sprake.

Een slecht onderhouden ezelpad was er tussen het plaatsje Cosio en Garabandal in de jaren zestig van ruim vijf kilometer. Het dorpje was daardoor zeer geïsoleerd. In deze afzondering en stilte had de profeet Elias zich zeker thuis gevoeld

In de dagen dat ons verhaal begint was Juan Alvarez Seco de politie-chef van Rio Nansa, het district waar Garabandal onder valt. Hij gaf de volgende beschrijving hoe het dorp was in 1961:

"Garabandal is een klein bergdorp met ongeveer 70 families. De gewoontes van haar inwoners zij vooreerst godsdienstig. Bijvoorbeeld, ze vergeten nooit om het *Angelus* te bidden als de klok aangeeft dat het twaalf uur is. In de avond bidden zij altijd de heilige rozenkrans in het kerkje. Dit wordt geleid door de pastoor als hij aanwezig is. Als hij afwezig is wordt het door de dorps-onderwijzer voorgebeden, of een andere dorpeling doet het. Als het nacht wordt, gaat Jacinta's moeder, de vrouw van Simon met lantaarn en bel door het dorp, om de mensen op te roepen om te bidden voor de gelovigen zielen in het Vagevuur en hun avondgebed te bidden.

Garabandal in 1961

Na het bijwonen van de H. Mis op Zondag in het eenvoudige oude kerkje, ontspannen de mensen zich wa In de avond komen de jongelui te samen onder de luifels van de huizen of in open lucht en zingen of amuseren zich bij met begeleiding van een tamboerijn.

De meeste inwoners in de jaren zestig waren arme boertjes, die met veel hard werken moesten leven van hun schonkige koeien, schapen en geiten

De Aartsengel St. Michaël verschijnt.

De bovennatuurlijke gebeurtenissen van Garabandal beginnen op 18 Juni 1961. Zondagavond, om half negen. Op deze Zondag had de pastoor Don Valentin Marichalar de kinderen onderricht over de beloften van het H. Hart. Bij het einde bad hij een Onze Vader ter ere van de Engelbewaarder. Toen zei één van de kinderen: "Ik heb geen engelbewaarder." "Praat niet zo dom! Iedereen heeft een engelbewaarder," zei de pastoor verontwaardigd. En tot slot bad hij nog een Onze Vader.

Rond zes uur in de avond gingen de kinderen weg, en vier meisjes gingen spelen in een hol weggetje (calleja) aan de zuidzijde van het dorp.

Het is een rotsachtig weggetje met aan beide zijde natuurstenen muurtjes, begroeid met wilde planten. Het weggetje leidt onder meer naar een groepje pijnbomen en de grote berghelling die zich boven het dorp verheft.

Ze zijn groene appels gaan plukken in een tuin met een stal aan de rand van het weggetje, van een boom die van de onderwijzer van het dorp is. Ze zijn op onschuldige rooftocht. Het is dan rond half negen geworden. Ze lachen vrolijk terwijl ze gulzig in de groene vruchten bijten die nog ver van rijp zijn op die 18e Juni.

Plotseling weerklonk het geluid van de donder. Zij kijken verbaasd omhoog, zien links en rechts. "Het is net, of het dondert" roepen ze. Dan wordt Conchita zich bewust van het kwaad van hun "rooftocht" en zegt: "O, we hebben heel groot kwaad gedaan. Nu is de duivel tevreden. En onze engelbewaarder is heel erg bedroefd". Dan gingen ze stenen oprapen van het pad.

De appelboom bij het weggetje waar de verschijningen begonnen in 1961.

Met alle macht slingerden ze naar de linkerkant, waar ze dachten, dat daar de duivel was. En toen ze er heel veel gegoooid hadden, gingen ze op hun manier weer knikkeren met rondachtige steentje welke ze in het steenrijke weggetje vonden. en..... even later verscheen in een stralend boven natuurlijk licht een schitterende engel. Wat een buitengewoon verhaal! Het begint bijna als dat van de Bijbel!

Conchita was de eerste die de engel zag; ze viel op haar knieën, werd lijkleek en bleef in extase met gevouwen handen en verzuchtte steeds: "Ah! Ah!".

De anderen meenden dat ze een beroerte kreeg en schrokken hevig. Ze wilden Conchita's moeder gaan waarschuwen toen ze plotseling in dezelfde richting als hun gezellin ook de engel ontwaarden en op hun beurt in extase geraakten.

Tamelijk vlug echter kwamen Conchita, Jacinta, Mari Loli en Mari Cruz tot zichzelf en waren bang.

Zij liepen snel naar het kerkje terwijl zij dansende mensen passeerden voor een feest wat er gaande was.. Onderweg ontmoette zij een meisje Pili Gonzalez genaamd. Deze zei tegen hen: "Wat zien jullie er bleek en angstig uit! Waar komen jullie vandaan?" Ze schaamden zich om de waarheid te zeggen en zeiden tot haar: "Omdat wij appels gestolen hebben." En zij zei: "Komen jullie alleen daarvoor?" maar de meisjes antwoordden gezamenlijk: "Het is omdat wij een engel gezien hebben." Toen vroeg zij: "Is dat waar?" De meisjes: "Ja, Ja....." en vervolgden hun weg naar de kerk: en het meisje vertelde het aan anderen. Eenmaal in de kerk begonnen ze te huilen. Ze beefden van heilige schrik; ze waren beschaamd over hun rooftocht maar toch onuitsprekelijk gelukkig om het wondere visioen.

Daarna ontmoette ze enige jonge meisjes die aan het spelen waren, en toen ze hen aan het huilen zagen, vroegen ze hen: "Waarom huilen jullie?" En ze vertelden hen dat ze een engel gezien hadden. Ze vlogen naar de onderwijzeres.

Even later arriveerde de onderwijzeres. Ze was zeer opgewonden en vroeg direct aan hen: "Mijn kinderen, hebben jullie werkelijk een engel gezien?" Ja mevrouw "Is dat geen verbeelding?" Nee mevrouw, wij hebben werkelijk een engel gezien!"

Toen vroeg de juffrouw ons: "Laten wij een Statie als dankgebed bidden tot Jezus in het H. Sacrament." Dit gebed in Spanje bestaat uit Zes Onze Vaders, zes Wees- gegroeten, en Glorie aan de Vader en de Zoon enz.

met uitroep: "Lang leve Jezus in het H. Sacrament. En moge Hij door allen bemind worden!"

Zelden zal er op de avond van de 18e Juni in 1961 zo vurig zijn gebeden met zo'n emotie, als door de onderwijzeres señora Serafina Gómez en haar vier leerlingen..

Spoedig zullen ze weten dat het Sint Michaël is, alhoewel hij helemaal anders verschijnt dan de gehelmde en geharnaste centurio die de draak neersteekt en die zij kennen van hun kleine parochiekerk.

Conchita omschreef de engel als volgt: "De engel kwam, gekleed in een lang blauw gewaad, los en zonder naad. Hij had lichte, roze vleugels, groot en zeer mooi."

Zijn klein gezicht was niet lang maar ook niet rond. Hij had een zeer mooie neus, zwarte ogen en een bruin gelaat. Zeer fijne handen met geknpte nagels, zijn voeten waren onzichtbaar.

Hij zag er ongeveer 9 jaar uit. Toch wekte hij al de indruk van een onweerstaanbare kracht". Zo zag er de hemelse persoon uit die hen op 18 juni 1961 's avonds verscheen, op die zondag die ze niet meer zouden vergeten.

Op 19 juni kwam de engel niet. Ze zagen hem de 20ste terug.

"En daar de burens er nog geen stap voor verzetten," noteert Conchita met een ontwapende naïviteit in haar dagboek, dat zij daarna schreef: "Deze twee dagen was er geen andere persoon bij ons, we waren slechts met z'n vijven: de Engel, Loli, Jacinta, Mari Cruz en ik."

Ze zagen de Engel nog verschillende van de volgende dagen terug in het bijzijn van meer getuigen. En zaterdag 24 juni verscheen hij met een mysterieus bord waarop Romeinse letters cijfers stonden die zij niet konden lezen en begrijpen.

Dokters doen proeven met de kinderen. Vanaf links: Mari Cruz, en Jacinta, Conchita en Maria Loli. Uiterst rechts onderaan; de moeder van Conchita Aniceta.

Op 25 juni kwamen dokters naar boven om tijdens de extasen verschillende proeven te doen. De meisjes waren er volkomen ongevoelig voor en bemerkten het na de extase. „Het deed ons geen pijn, maar wij behielden er de merktekens van" verklaarde Conchita.

De volgende week waren er slechts drie verschijningen. De engel keerde daarna totaal achtmaal terug om hen geestelijk en psychisch te laten wennen aan deze boven-natuurlijke ontmoetingen met de onzienlijke wereld.

Tenslotte, zaterdag 1 juli, kondigde de Engel hen aan dat daags daarna op zondag - Onze Lieve Vrouw van de Berg Carmel zou komen. Ze vroegen hem wat het

De vier zienstertjes in 1961. Van links naar rechts: Conchita en Mari Cruz, Jacinta en Mari Loli.

opschrift van zijn bord betekende, maar hij antwoordde hun: „De Heilige Maagd zal het U zelf zeggen.”

In Conchita's dagboek lezen wij dat hij ditmaal veel met hen sprak. Hij herinnerde Jacinta, Loli en Mari Cruz eraan, dat zij bijna weggelopen waren om hun moeder te halen, omdat ze dachten dat Conchita een zenuwaanval kreeg bij zijn eerste Verschijning op 18 Juni 1961. Zij lachten luid en zeiden: „Ja, maar zij deed ook zo vreemd!

Die dag bleef hij twee uur bij hen en zij dachten dat het maar twee seconden geweest waren.

De mensen uit de omtrek zijn toen zeer tevreden vertrokken. Zij geloofden vast en verlangden het te gaan vertellen aan degenen die niet gekomen waren.

De eerste reacties van de moeder van Conchita, Aniceta.

Aniceta Gonzalez. De moeder van Conchita. Overleden op 7 Maart 1990 in de leeftijd van 81 jaar.

Uit het boek: *“The village speaks”* van Ramon Perez.

Aniceta: “Ik kan niet spreken over de andere kinderen. Ik wil alleen spreken wat mijn eigen kind aangaat. Een heel goed meisje. Helemaal niet afgunstig, zeer gehoorzaam.

Zij had de gewoonte met mij mee naar de kerk te gaan, en bleef rustig naast mij zitten. En ook als ik het haar vroeg, deed ze dat uit gehoorzaamheid ook al had ze er soms geen zin in.

Eerste reacties. Ik heb altijd tegen Conchita gezegd: “Ik wil dat je voor het donker terug bent.”

Welnu, op die dag was ik het eten aan het klaarmaken. Het was in Juni rond 9 uur in de avond.

(opmerking: in Spanje wordt heel laat gegeten) Alhoewel het nog licht was, kreeg ik de indruk dat het laat werd en dacht aan Conchita, “Als je vanavond wat later thuis komt, morgen zal nog later zijn, zo je moet op tijd thuis zijn...”

Terwijl ik daar aan dacht, kwam Conchita thuis, met rode ogen alsof ze gehuild had. Ze stapte over de drempel, leunend tegen de linker deurpost zei ze:

“Mama, ik zag een Engel!” “Een engel? Niet alleen kom je te laat thuis, maar nu vertel je me nog deze nonsens? Praat niet met mij over welke engel dan ook!!” Ik weet niet waarom ik haar verbood daarover te spreken.

Op dat moment spraken wij niet meer over verschijningen. Ik dacht eenvoudig dat ze met iets wilde vertellen om te voorkomen dat ze goed standje zou krijgen. Ze kwam naar binnen en leunde tegen de muur aan. Ik zei niets, maar ik voelde een soort rilling door mijn lichaam gaan wat mij een vreemd gevoel gaf. Ik vroeg mijzelf af wat het wel kon zijn, maar ik stelde Conchita verder geen vragen meer en sprak er verder met niemand over.

Als in Garabandal een vrouw ziek is, of een baby krijgt, zij wij gewoon om in groepen haar werk te doen. De volgende dag waren vijftien vrouwen, jong en oud, druk aan het werk in een maisveld en anderen spraken wat de dag daarvoor gebeurd was.

“Door een of ander oorzaak is er iets met hen gebeurd omdat ze er zo bleek uitzagen, speciaal sommige van hen. Het deed zeer hen zo te zien.”

Ik zei niets. Want ik wilde hen niet laten weten, dat één van de kinderen mijn eigen dochter was, want ik voelde mij zeer in verlegenheid gebracht.

Alhoewel het klopte waarover de vrouwen spraken, dat de kinderen na de verschijning van de engel de onderwijzers hadden ontmoet, met wie zij een Statie hadden gebeden in de kerk en zij door een feestende menigte waren gegaan en waar de mensen hen hadden gezien. Dit is wat Conchita mij vertelde. En toen één van de vrouwen volhield dat er toch zeker iets met de kinderen gebeurd was, zei ik: “Je bent nog naïever dan de kinderen. Je weet heel goed dat als zij daar aan het rondspelen zijn, dat zij dan terugkomen met een verhaal dat zij een geest gezien hebben of iets anders angstaanjagends.

Dat is wat er gebeurd is. Je moet zulke nonsens niet geloven.”

Maar terwijl ik dat zei, liet ik niet merken dat ik zeer onzeker was.

Ik was enkele dagen niet in de gelegenheid geweest om de kinderen in extase te zien. Ik had een varken in een stal bij Serafino's huis, en ik ging wat voer voor hem halen. Ik weet dat de eerste verschijning plaats vond bij de appelboom, dichtbij het tegenwoordige huis van de familie uit Sevilla. Conchita kwam naar mij toe. En wij toen wij naar de stal

Aniceta, de moeder van Conchita.

gingen, zei ze: “Mama, kijk naar de menigte daarginds!” Er waren mensen uit het naburig dorp gekomen en ik voelde mij verlegener worden hoe dichtbij wij bij hen kwamen. “Hou je mond en wees rustig.” Bij het weggaan om zich bij de andere meisjes te voegen vleide ze mij met: “Daar zijn wat mensen....”. Maar ik hield mij afzijdig en ging naar huis zonder dat ze mij zagen. Daarna waren er zoveel mensen die aanwezig waren bij de extasen en die met erover praatten, dat ik van gedachte veranderde. En toen ik mijn dochter in extase zag zei ik:

"Wat daar gebeurt is waar."

Zeker, ik wist niet wat het was, zelfs niet dat zo iets bestond en waar ik mij druk over zou maken Maar toen ik mijn dochter in die toestand zag, zei ik tot mijzelf, "Daar is iets aan de hand."

En het is waar, ik begon te denken wat er gebeurd was in Lourdes en in Fatima. En ik zei to mijzelf, dat na dit alles, dat ook dit hier zeer goed kon gebeuren. Ik dacht, wij zullen wij zullen nog enige extasen voor een paar dagen zien en dan zal alles over zijn. Maar zij gingen meer dan een 1,5 jaar door. (Anicta bedoelde dat de eerste 18 maanden de meeste extasen waren.)

Wordt vervolgd.

WIE WAS RIE VAN DER VEN?

Rie van der Ven werd geboren op 22 Januari 1918 in Amsterdam. Bij de geboorte had ze een hersenbeschadiging opgelopen waardoor ze voor de rest van haar leven niet zou kunnen lopen en zwaar spastisch zou zijn.

De eerste jaren van haar leven werd ze thuis verzorgd. Maar door de zware spastische aanvallen kon ze thuis niet meer verzorgd worden en werd ze in het Wilhelminagasthuis opgenomen en kwam te liggen in

Rie op weg naar de kerk voor haar eerste H. Communie als 12 jarig meisje.

paviljoen 3. Dit was zeker geen plaats voor Rie, omdat in dat paviljoen ook psychiatrische patiënten werden verpleegd.

Want Rie mocht dan lichaaamlijk gehandicapt zijn, geestelijk was ze 100 % in orde. Ze verbleef daar twaalf jaar. Ze had een gezond verstand. Was slim. Kon de werkelijkheid goed in zich opnemen. Had gevoel voor humor. Zag alles en wist alles.

Maar bovenal, ze was diep godsdienstig. Ze was echt Rooms Katholiek in hart en nieren. In haar katholiek geloof vond ze de kracht om haar levenskruis te dragen. Als twaalf jarig meisje deed ze haar eerste H. Communie in de H. Hart kerk te Amsterdam. Nadien heeft ze tot haar dood vele malen de Heer mogen ontvangen die haar Sterkte schonk om haar zware pelgrimsreis naar het hemels Vaderland te kunnen volbrengen. Rond 1936 kwam zijn voor vier jaren naar Zandvoort aan Zee. Zij lag in een kuuroord dicht bij het strand. Haar vader had een textielzaak in Zandvoort. Daardoor kreeg ze meer bezoek van haar ouders en broers.

Op 10 mei 1940 vielen de Duitsers Nederland binnen met hun oppermachtig leger en luchtmacht. Na de

capitulatie werden alle badplaatsen langs de Hollandse kust militair gebied. De boulevards moesten ontruimd worden. Zo ook het herstellingsoord waar Rie lag.

Ze werd overgebracht naar het bejaardencentrum St. Jeroen in Noordwijk-Binnen. In dit bejaarden Centrum verbleef zij bijna 44 jaar tot haar heengaan op 7 jan. 1988.

Daar heb ik Rie leren kennen. Mijn oma had zo'n ouderwets piepklein kamertje naast die van Rie. Ze vroeg me eens kennis te gaan maken met Rie. Zo gezegd, zo gedaan. En zo werd Wim Langeveld tot aan haar dood haar 'privé secretaris', zoals ze mij noemde.

Rie met zuster Inviolata.

Wij hebben samen veel gepraat, gebeden maar ook veel gelachen. Rie wist goede humor zeker te waarderen. Ze kreeg veel geestelijke steun van de priesters van de St. Jeroen-parochie.

In 1965 werd de neomist Hans v. Winkel kapelaan in de St. Jeroen. Deze hartelijke en Mariale priester heeft het meest voor Rie betekend. En ook daar haar werd hij enige tijd later benoemd tot

Moderator van het Zieken- apostolaat in Nederland.

Rie is verschillende malen in Lourdes geweest. In 1960 adviseerde ik haar eens deel te nemen aan een ziekenbelevaart naar Banneux. Ze heeft er geen spijt van gehad. Ze vond Banneux intiemer dan Lourdes.

De toekomstige kardinaal Mgr. A. Simonis als jonge bisschop van Rotterdam met Rie in Banneux. September 1971

In 1965 las ik voor de eerste keer over Garabandal in Nrd. Spanje waar Maria verschenen zou zijn aan vier meisjes van twaalf jaar. Verschijningen die tot 13 Nov. 1965 zouden duren.

Dikwijls spraken wij samen over Lourdes, Banneux, Bauraing, Fatima enz. En zo werd ook Garabandal onderwerp van gesprek.

Het sprak Rie en mij sterk aan dat Maria beloofd heeft, dat haar ZOON in de toekomst een groot Wonder in Garabandal zal bewerkstelligen, waar onder meer de zieken zullen genezen.

Op een dag hadden we het er weer over en ik zei: "Rie jij zult niet bij het Grote Wonder aanwezig zijn, maar dan bij jij in de hemel, onze eeuwige THUIS."

Maar vanuit de hemel moet jij ervoor zorgen dat wij voor de dag van het Grote Wonder met zieken en gehandicapten en andere pelgrims daar aanwezig mogen zijn." Zo heb ik haar 'benoemd' als Beschermster van het Pelgrimsvervoer naar Garabandal. De H. Vader moge het mij vergeven. Wij hebben toen samen op 19 Jan. 1975 een z.g. "contract" opgemaakt wat ik ook namens haar ondertekend heb. Want Rie was niet bij machte dat zelf te doen. Bij de oprichting

Rie aan boord van de oude "Henry Dunant" van het Rode Kruis, varende met zieken door Nederland in de vijftiger jaren..

van de Stichting Garabandal Centrum Nederland hebben wij het *Rie van der Ven Fonds* in het leven geroepen. Een fonds dat minder draagkrachtige zieken en gehandicapten en ook gezonden in staat wil stellen om bij het Grote Wonder aanwezig te kunnen zijn. En ook voor pelgrimages na het Grote Wonder. Rie die zelf door de edelmoedigheid van anonieme gevers in de gelegenheid werd gesteld om naar Lourdes en Banneux te pelgrimeren zal dat zeker waarderen.

De laatste twee jaren van haar leven waren de zwaarste. Ze kon op een gegeven moment niet meer praten. Ze hoorde en begreep alles, maar kon zich niet meer uiten. Met de grootste moeite kon ze duidelijk maken wat ze wilde. Door knippen met de ogen enz.

En ook dat degene die haar het meest dierbaar was, ze de laatste maanden van haar leven niet meer heeft gezien. Tot op het laatste moment van haar leven heeft ze op hem gewacht. Maar hij kwam niet. Moge de goede God het hem vergeven. Rie zeer zeker. Dit was voor haar het zwaarste kruis.

Op donderdag 7 januari 1988 belde men mij op vanuit de Jeroen naar het Energie-bedrijf waar ik werkte, dat Rie hard achteruit ging. Snel er naar toe gegaan.

Ze lag toen al in een coma. Het laatste half uur werd haar pols steeds zwakker. Ik had haar band-recorder voor de dag gehaald en haar lievelingsbandje erin gezet van Mieke Telkamp met 'Het dorpje van St. Bernadette'.

Het was rond kwart over vijf en begon het liedje af te spelen. Steeds zachter en zachter, want haar ademhaling werd onregelmatiger en zwakker en rond half zes verliet Rie deze wereld en had haar pelgrimsreis volbracht en was THUIS gekomen. Ook voor Rie had gegolden wat eens de Moeder Gods tegen Bernadette in 1858 had gezegd: *"Ik beloof u niet, u gelukkig te maken in deze wereld, maar in de andere"*.

Op dinsdag 12 Jan. '88 was er de requiem-mis voor Rie in de kapel van huize St. Jeroen in Noordwijk.

Pastoor Hans v. Winkel celebreerde de Eucharistie viering. In een bondige preek gaf hij een prachtige karakter-schets van onze dappere Rie.

Na de requiem-mis en onder het zingen van het "Ad paradisum te deducant te Angeli" werd Rie ter aarde besteld op het R.K. kerkhof in Noordwijk Binnen. Rie is ruim vijftig jaar lid geweest van het zieken-apostolaat. Waarvan pastoor v. Winkel vele jaren als moderator de leiding had.

Op bovenstaande foto ziet U het graf van Rie. Dit graf en de grafsteen zijn door Rie zelf betaald. Maar het heeft toch een verdrietige achtergrond. Rie kon de laatste twee jaar niet meer praten. Dus ze kon ook niet meer telefoneren met haar vele vrienden en kennissen via haar drukknop telefoon. Een ingenieus apparaat wat op haar bed lag. Elke druk had een telefoonnummer. Als je tweemaal drukte was dat ook een telefoonnummer. Enz. Er waren 10 telefoonnummers erin geprogrammeerd. Alles wat ze overhield van haar AOW ging op in het telefoneren. Dat waren dikwijls pittige rekeningen. Doordat haar tong het begaf was het telefoneren ook afgelopen. Dus kon haar bank-rekening weer gaan groeien. En bijna al dat geld op enige tientjes na zijn besteed aan haar graf. Het zou zeer onbillijk zijn als zo'n dappere vrouw in een onbekend graf zou verdwijnen.

Op haar grafsteen staat:

"Door het kruis naar het LICHT"

Hier rust onze lieve zus
en ons aller vriendin Rie van der Ven

*22-1-1918 †7-1-1988

Beschermster van de Stichting
Pelgrimsvervoer Garabandal

Het graf van Rie op het R.K. kerkhof in Noordwijk-Binnen.

INFORMATIE

Bij de Stichting Garabandal Centrum Nederland, Postbus 271, 2280 AG in Rijswijk is het Dagboek van Conchita verkrijgbaar. De prijs is inclusief porto: Voor Nederland f 10,- voor België 200 franc.

De groep 'Pelgrims van de Madonna' organiseren een pelgrimage naar Garabandal en Limpas per bus van 5 tot 10 Juni 2000. Formule vol pension ter plaatse. Vertrek uit Heffen (bij Mechelen) rond 5 uur in de namiddag. Prijs 13000 Franc. In guldens rond F 715,- Voor verdere inlichtingen: M.J. Canaerts. Steenweg op Blaasveld 107 - 2801 Heffen - Mechelen - België. Tel. 00323/886.71.71.

PER MARIAM AD JESUM